

Arrest

nr. 235 487 van 22 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. - C. RECKER
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, op 25 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. RECKER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een 33-jarige Venezolaans staatsburger, geboren in La Guaria, gelegen in de staat Vargas. Via uw Colombiaanse moeder verkreeg u naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit. U woonde de laatste drie jaar in de wijk Barrio El Rodeo, gemeente Michelena, stad San Christobal, gelegen in de staat Tachira. Op 29 november 2013 huwde u in Caracas met D. (CGVS X; O.V. X). Uw ouders zijn overleden en u heeft geen broers of zussen. U behaalde een bachelordiploma in de studierichtingen publiciteit/marketing en grafisch ontwerp. U werkte drie jaar als design- en marketingmanager voor Suzuki Venezuela en werd daarna actief als freelancer.

Volgens uw verklaringen werden u en uw partner in 2012 lid van de oppositiepartij Voluntad Popular (VP). Initieel hielpen jullie als studenten in Caracas met kleine activiteiten zoals het opfleuren van verpauperde wijken, het opknappen van sportveldjes, enz. In 2013 verhuizen u en uw echtgenote naar uw ouderlijk huis in Guatire. Te Guatire raken jullie betrokken bij andere activiteiten van VP, waaronder de organisatie van sportevenementen en van de campagne 'cambiar balles por balones' ('ruil kogels in voor ballen'). Ook raken jullie in deze periode omwille van jullie grafische achtergrond betrokken bij het maken van publiciteitsmateriaal voor de lokale VPafdeling. Vanaf 2014 zijn jullie ook aanwezig bij manifestaties van VP en van MUD.

Nog volgens uw verklaringen krijgt u in 2015 enkele woordelijke ruzies met uw chavistische buurvrouw omwille van jullie sociaal werk en jullie politieke voorkeur. Voorts komt er in november 2015 een voor u onbekende man van de overheidspartij PSUV aan uw voordeur. Hij vraagt aan u en uw vrouw om voor zijn partij promotiewerk te doen en biedt jullie een goede verloning. U weigert op het aanbod in te gaan omwille van uw politieke kleur, waarop de onbekende man boos wordt, u beledigt en vervolgens vertrekt. Nadien, in december 2015, ontvangt u de eerste bedreigende telefoontjes van colectivos. Initieel denkt u dat ze een voorbode zijn van ontvoering of afpersing, maar nadat u zich verder informeert over de (lokale) colectivos neemt u hun boodschappen serieus. U geeft aan dat aangifte doen geen optie was omdat u de lokale politieagenten niet kon en wilde vertrouwen. Uiteindelijk neemt u na enkele dreigtelefoontjes niet meer op en veranderen u en uw vrouw van telefoonnummers. Daarnaast geeft u aan dat u in deze periode zich in de gaten gehouden voelt en dat u werd gevolgd door mannen op motoren bij het verlaten van uw woonst of werk.

Omwille van de intimiderende dreigtelefoontjes en achtervolgingen verhuizen jullie in 2016 verhuizen jullie naar Michelena, waar uw schoonmoeder woonachtig is. Ook daar zijn jullie actief voor VP. Na een mars in april ontmoeten jullie D.P., afgevaardigde van VP. Voor hem maakten en verdeelden u en uw vrouw onder meer banniers. Daarnaast hielden jullie zich opnieuw bezig met de sociale activiteiten van VP zoals het uitdelen van levensmiddelen, medicijnen en goederen in verarmde wijken en op scholen, en bejaardenhuizen. Ook doneerden jullie voedsel aan een dierenasiel. Nog zijn jullie via VP aanwezig bij antioverheidsmanifestaties in Michelena en verzamelen ook attributen - mondbeschermers, water en vodden - voor die manifestaties.

Na de verkiezing van een chavistische burgemeester in Michelena eind 2017 doen jullie voorts mee aan verschillende manifestaties en aan de actie '50 dagen van protest', inzake ontslag Maduro en benzineprijzen. Ook houden u en uw vrouw zich opnieuw bezig met sociaal werk (inzamelingen en donaties), maar ontwerpen, drukken en verdelen jullie ook opnieuw campagnemateriaal voor de partij, plaatst u campagnemateriaal op publieke plaatsen, enz. In deze periode wordt u opnieuw gebeld en bedreigd: u wordt gevraagd te stoppen met jullie sociale activiteiten. Ook geeft u aan dat u het gevoel heeft opnieuw in gaten te worden gehouden en te worden achtervolgd door mannen op motorfietsen. Daarop besluiten u en uw vrouw om jullie sociale activiteiten te minderen.

Voorts legt u uit dat jullie in februari 2018 naar Bucaramanga, gelegen in het Colombiaanse departement Santander, trekken voor een publiciteitsopdracht. Begin maart wordt u er op een avond door Venezolaanse mannen - colectivos - in elkaar geslagen en bedreigd: u moet uw sociale activiteiten in Venezuela staken. U wendt zich tot de Colombiaanse politie, maar zij willen uw klacht niet optekenen en doen het incident af als xenofobisch geïnspireerd. U zoekt onderdak bij uw zakenpartner en vriend R., jullie maken de publiciteitsopdracht af en keren vervolgens terug naar Venezuela omdat uw vrouw bij haar familie wil zijn.

Terug in Michelena houden u en uw vrouw zich tijdelijk low-profile, maar door jullie gekende activiteiten in het verleden worden jullie in augustus 2018 opnieuw betrokken bij sociale en politieke activiteiten. Hier gaan jullie op in, maar proberen zo weinig mogelijk op te vallen en willen niet langer zichtbaar bij VP betrokken zijn. Wel willen jullie achter de schermen blijven helpen. U verklaart echter dat u voelt dat u opnieuw in de gaten wordt gehouden en wordt achtervolgd door mannen op motorfietsen. Ook ontvangt u opnieuw dreigtelefoontjes van colectivos waarin u wordt opgedragen te stoppen met jullie sociale en politieke activiteiten. Ook bedreigen de colectivos ermee om uw vrouw te verkrachten en vervolgens te vermoorden. Daarnaast wordt er in deze periode ingebroken in het gebouw van de lokale VP-afdeling en worden er donaties en goederen gestolen. Op aanraden van een Colombiaanse vriend wendt u zich tot de lokale autoriteiten om politiebescherming te vragen, maar men geeft aan dat ze u niet kunnen helpen. U besluit opnieuw van telefoonnummers te veranderen.

Nog volgens uw verklaringen wordt er op 2 november 2018 's avonds twee keer aangebeld, een brief onder de deur geschoven en vervolgens op jullie voordeur geschoten. In de brief worden u en uw vrouw gesommeerd om het land binnen 24 uur te verlaten. U wendt zich tot de lokale politie, die wel een onderzoek willen doen maar de klacht niet willen noteren. U en uw vrouw vinden vervolgens intrek in een hotel in San Christobal omdat uw vrouw niet meer thuis durft te verblijven. De daaropvolgende dagen verzamelen jullie persoonlijke documenten en geld om het vertrek te financieren. Ook spreekt u met een familielvriend en besluit u op zijn aanraden een officiële klacht in te dienen bij de nationale politiedienst CICPC. U trekt zich initieel terug wegens geen vertrouwen in het CICPC, maar besluit de aangifte vlak voor vertrek toch door te zetten.

Op 19 november 2018 reizen jullie vervolgens op legale wijze naar Colombia. Vervolgens reisden jullie op 21 november 2018 via Bogota naar Madrid, waar jullie op 22 november 2018 aankwamen. U en uw vrouw reisden direct door naar België, waar jullie op 27 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat de colectivos en de Venezolaanse overheid omwille van u en uw vrouws activiteiten voor oppositiepartij VP.

In Colombia vreest u tot slot dat u te maken zal krijgen met discriminatie omwille van uw Venezolaanse roots en vertelt u dat uw echtgenote er enkele xenofobe incidenten meemaakte. Daarnaast geeft u aan dat u ook in Colombia werd aangevallen door de colectivos en dat u vreest dat zij u opnieuw zouden kunnen komen opzoeken in Colombia.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek tot internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw Venezolaans paspoort en cedula; uw Colombiaans paspoort en identiteitskaart; uw Venezolaanse geboorteakte; uw huwelijksakte; een attest van goed gedrag en zeden; uw diploma's hoger onderwijs en certificaten van enkele cursussen; kopieën van aktes inzake uw ouderlijk huis en van u en uw vrouws appartement; printscreens van de Instragrampagina van uw eigen bedrijf 'Cachumba Advertising Agency'; twee foto's van uw werk bij Suzuki; een kopie van een attest van lidmaatschap van Voluntad Popular; elf foto's van uw deelname aan manifestaties van Voluntad Popular; 30 foto's van uw sociaal activisme in Venezuela; twee foto's van de campagne van Bernard Faucher; een foto van de dreigbrief van de tupamaro/colectivos; een foto van kogelgaten in uw voordeur; een foto van graffiti op de muur van uw woonst; uw klacht bij de Venezolaanse autoriteiten van San Christobal; een foto van uw verwondingen naar aanleiding van een incident in Colombia; een kopie van een brief van R. inzake uw problemen; vliegtickets van Colombia naar Madrid; een hotelboeking in Brussel; twee pagina's printscreens van een WhatsApp-gesprek met uw schoonmoeder over de lokale situatie; negen printscreens van Instagram, Facebook en nieuwssites inzake de algemene situatie in Venezuela met betrekking tot de colectivos; twee krantenartikelen over de Venezolaanse oppositie in Colombia; een krantenartikel over discriminatie jegens Venezolanen in Zuid-Amerika; en een USB-stick met acht video's inzake protesten en colectivos.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Hoewel het CGVS geloof hecht aan uw verklaringen inzake uw sociale en politieke activiteiten in Venezuela, kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees in het land van uw tweede nationaliteit, Colombia.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, inzake uw vrees om in Colombia - uw land van nationaliteit - slachtoffer te worden van discriminatie omwille van uw Venezolaanse roots (CGVS 2, p. 19), een louter vermoeden van toekomstige xenofobe of racistische reacties niet volstaat om in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Xenofobe of racistische reacties zijn – hoe verwerpelijk ook – onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming. De online krantenartikelen over de soms precaire situatie van Venezolanen woonachtig buiten hun land van nationaliteit veranderen niets aan deze vaststelling, gezien ze geen betrekking op uw eigen, persoonlijke situatie.

Daarnaast stelt u dat u op een avond in Colombia werd aangevallen en in elkaar geslagen door twee mannen en dat deze aanval verband houdt met uw uit uw sociale en politieke activiteiten voortvloeiende problemen in Venezuela (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 19). U legt louter hypothetisch uit dat de colectivos u in Colombia in het oog hielden om te onderzoeken hoe u aan de financiële en materiële middelen voor uw sociale en politieke activiteiten geraakte (CGVS 2, p. 20). U legt voorts uit dat u vermoedt dat zij, bij uw terugkeer naar Venezuela, van plan waren om u te achtervolgen en u vervolgens af te persen (CGVS 2, p. 20). Het houdt geen steek dat de colectivos zich eerst intensief bezighouden met het intimideren en bedreigen van u en uw echtgenote als politieke en sociale tegenstanders, om u vervolgens mogelijks nog intensiever tot over de landsgrenzen te traceren en u middels geweld aan te zetten tot een terugkeer naar Venezuela, louter om u vervolgens te kunnen afpersen. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

U verklaart dat u zich na deze gebeurtenis wendde tot de Colombiaanse politie in de wijk van uw Colombiaanse zakenvriend R., maar dat zij uw klacht niet konden of wilden registreren en de grond voor het incident in de xenofobe hoek plaatsten (CGVS 1, p. 13). In het tweede persoonlijk onderhoud wordt u echter gevraagd of de aangifte bij de lokale autoriteiten gelukt is, waarop u dan weer bevestigend antwoordt en opnieuw herhaalt dat de politie het als een xenofob incident beschouwde (CGVS 2, p. 20). Hoe het ook zij, R. maakt in zijn brief (cf. infra) dan weer melding van het geweldsincident en de nasleep daarvan, maar maakt in zijn brief geen gewag van een aangifte bij de lokale autoriteiten. Of u zich na het incident tot de Colombiaanse politie wendde, laat staan dat zij uw aangifte weigerden te registreren, maakt u dus op geen enkel moment concreet aannemelijk.

Voorts stelt u in uw eerste persoonlijk onderhoud dat u na het geweldsincident zich tot de Colombiaanse politie wendde en voeg u daar aan toe dat zij vervolgens in de buurt patrouilleerden (CGVS 1, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd naar deze patrouilles, waarop u antwoordt dat u niet weet of er omwille van uw geweldsincident werd gepatrouilleerd (CGVS 2, p. 20). Dat u nu weer expliciet zegt dat er wel patrouilles plaatsvonden, dan weer niet zeker lijkt te zijn over de reden van politiepatrouilles, heeft als gevolg dat uw verklaringen over de reactie van de Colombiaanse autoriteiten op uw geweldsincident op losse schroeven komen te staan.

U tracht uw verklaringen over uw problemen in Colombia te ondersteunen middels een brief van uw Colombiaanse zakenkennis en vriend R.. In de brief wordt het incident in Colombia door Duarte samengevat en bevestigd. Echter, R. was niet aanwezig tijdens de door u aangehaalde feiten, hij werd pas nadien door u gecontacteerd (CGVS 1, p. 13). De inhoud van het door u voorgelegde document kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus niet zomaar herstellen. Voorts legt de auteur van de brief de primaire oorzaak van de avondlijke aanval weliswaar eveneens bij uw Venezolaanse problemen, maar hij baseert zich hiervoor louter op uw eigen verklaringen. Daarnaast werd de brief opgesteld op 24 april 2019, bijna vijf maanden nadat u uw verzoek om internationale bescherming indiende. Dit doet vermoeden dat de brief in kwestie enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, hetgeen ertoe leidt dat de bewijswaarde van de inhoud van het document nog verder wordt verminderd. Dit alles heeft als gevolg dat er aan de verklaringen in de brief geen geloof kan worden gehecht.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Uw neergelegde Colombiaanse documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort en identiteitskaart bevestigen enkel uw Colombiaanse nationaliteit. Dit element wordt niet betwist doch biedt geen ondersteuning voor uw beweerde problemen in Colombia.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Colombia werd het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015 in rekening genomen. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Colombiaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites beoordeeld dient te worden.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van het FARC, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid zijn.

Zowel uit voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines, als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Zo speelt het gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's en de Colombiaanse autoriteiten zich hoofdzakelijk af op het platteland. In andere regio's en in de (groot)steden wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. De moorden die in de steden worden gepleegd betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Het geweld in de steden houdt bijgevolg eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie, doch heeft geen uitstaans met art. 48/4, § 2, c Vw. . Voor de toepassing van dit wetsartikel is immers vereist dat er sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard is.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Colombia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er, rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs van u kan worden verwacht dat u zich in Colombia - uw land van nationaliteit - vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u met een oom over familie in Colombia beschikt (CGVS 1, p. 9) en er ook kon rekenen op de steun van zakenpartner en vriend R. (CGVS 1, pp. 11, 13; CGVS 2, pp. 18, 19).

Voorts ontving u als zelfstandig marketingdesigner frequent opdrachten uit Colombia en rekende u een Colombiaans bedrijf tot een van uw beste klanten (CGVS 1, p. 11). Daarbij blijkt uit uw en uw echtgenotes paspoort dat jullie frequent in Colombia verbleven en woonden jullie zo'n drie (CGVS 1, p. 13) of vier tot zes maanden (CGVS 2, p. 18) in Bucaramanga. Voorts stelt u dat u behalve één geweldsincident geen problemen kende in Colombia en geeft u aan dat u er behalve de colectivos geen vijanden heeft (CGVS 2, p. 20).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw land van gewoonlijk verblijf in uw levensonderhoud te voorzien.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient voor de volledigheid te worden opgemerkt dat aan uw Venezolaanse echtgenote D. (CGVS 18/22674B; O.V. 8.747.447) de vluchtelingenstatus werd toegekend. Hierbij moet worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites beoordeeld moet worden en dat het louter verwijzen naar de beschermingsstatus van uw partner op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 25 oktober 2019 een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen; artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM ») en artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, en de principe van eenheid van de familie".

Verzoeker stelt dat de vervolgingsfeiten in Colombia hebben plaatsgevonden "in een huidig context van voortdurend gewapend conflict tussen de regering en verschillende guerrilla en gewapende groeperingen, zowel als tussen de guerrilla groeperingen onderling, en van zware discriminatie tegen Venezolanen (bijzonders bij de grens zonen)". Verzoeker herneemt dat hij in Venezuela herhaaldelijk met de dood werd bedreigd omwille van zijn politieke activiteiten en die van zijn echtgenote. Hij wijst erop dat zijn echtgenote erkend werd als vluchteling, maar dat verzoeker de status werd geweigerd omdat hij naast de Venezolaanse nationaliteit beschikt over de Colombiaanse nationaliteit. Verzoeker benadrukt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft "in geval van terugkeer naar Colombia wegens het feit dat hij mishandelt en bedreigd werd door Venezolaanse colectivos (gewapende groeperingen die in straffeloosheid, in naam van de regering veel verbreide misdaden plegen), wie niet alleen in Venezuela actief zijn maar ook in de grens zone in Colombia. Ze hebben hem toen hij in Colombia was gevolgd om te zien van waar hij de financiële middelen haalde voor zijn steun aan de oppositie, en hebben hem geslagen, en bedreigd."

Verzoeker betoogt dat het niet is "omdat verzoeker beschikt over een dubbele nationaliteit dat hij niet langer in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling of ondergeschikt subsidiaire bescherming.". Hij haalt aan dat artikel 1 "van de Conventie van Genève bepaalt dat verzoeker niet gehouden is om terug te vallen op zijn Colombiaanse nationaliteit indien hij hiervoor een zinvolle reden heeft". Verzoeker wijst tevens op de procedurerichtlijnen van UNHCR.

Verzoeker voert aan dat hij geen verdediging kan verkrijgen van de Colombiaanse autoriteiten en herneemt dat de Colombiaanse politie aanvallen tegen Venezolanen vaak verwerpt en beschouwt als racistische incidenten.

Verzoeker haalt enkele objectieve bronnen aan die de xenofobie tegen Venezolanen in Colombia – in het bijzonder in de grenszone – duiden (*“Venezuelans face new barriers, xenophobia across South America, -1/08/2019”; “PRI, ‘I get screamed at the streets’: Colombia’s patience with Venezuelan migrants wears thin. 10/05/2019”*).

Verzoeker wijst er verder op dat *“de controle van de regering gering is in bepaalde regio van Colombia”,* dat er *“een gewapend conflict plaatsvindt op het platteland”,* maar *“dat in “andere regio’s” (zonder te preciseren welke) en in grote steden de geweld gekenmerkt is door gemeenrechtelijke criminaliteit”*. Verzoeker betoogt dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is en dat het CGVS, hoewel het erkent dat bepaalde regio’s van Colombia onder een gewapend conflict lijden, nooit preciseert van welke regio in Colombia verzoeker afkomstig zou zijn of waar hij zich zou vestigen.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande het voordeel van de twijfel.

Verzoeker verwijst naar het principe van eenheid van familie en naar een arrest van de Raad dienaangaande (RvV nr. X van 19 februari 2018). Rekening houdend met het feit dat de echtgenote van verzoeker de vluchtelingstatus gekregen heeft, meer bepaald, voor dezelfde redenen als verzoeker (hun gezamenlijke activiteiten voor de oppositie in Venezuela), en rekening houdend met het principe van eenheid van de familie, voert verzoeker aan dat hij erkend moet worden als vluchteling.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze hem – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing nooit bepaalt van waar in Colombia verzoeker afkomstig is of waar hij zich er zou kunnen vestigen en dat het CGVS tegelijkertijd erkent dat bepaalde regio’s van Colombia gekenmerkt zijn door een verslechterde veiligheidssituatie.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; artikelen 48/6, \$5, en 62 van de Vreemdelingenwet en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur. waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Waar verweerder aan verzoeker verwijt dat *“hij veronderstelt dat de colectivos hem naar Colombia gevolgd hebben om te weten hoe hij aan financiële middelen raakte om zijn politieke activiteiten te steunen, en dat ze daarna waarschijnlijk van plan waren om hem af te persen en hem het geld dat hij in Colombia verdient heeft te nemen”,* verstaat verzoeker niet waarom deze redenering niet logisch zou zijn. Verzoeker wijst erop dat hij niet in het hoofd van zijn vervolgers kan kijken en dan ook hun exacte motieven en plannen niet kan kennen. Hij meent echter dat zijn redenering logisch is, in het bijzonder gezien het CGVS zijn politieke activiteiten in Venezuela niet betwist, noch het feit dat hij werkopdrachten in Colombia had. Verzoeker wijst er tevens op te hebben verklaard dat *“hij de oppositie met geld van het buitenland ondersteunt, en hem bevolen hebben om met zijn politieke activiteiten te stoppen (CGVS 2p 13 en CGVS 1 p20)”*.

Verder bevestigt verzoeker inderdaad te hebben uitgelegd dat *“hij naar de politie gegaan is om klacht in te dienen, maar dat de politielui zijn klacht wegens aanval van colectivos verworpen hebben”* en het incident beschouwen als een xenofobisch aanval. Verzoeker stelt dat het *“verschil tussen de verklaringen van verzoeker waarbij zijn klacht niet registreert werd omdat de politie het incident beschouwde als gegrond op xenofobie, en zijn verklaringen volgens de welk zijn aangifte niet gelukt is omdat de politie het incident beschouwen als gebaseerd op xenofobie”* zeer klein is. Verzoeker betoogt verder dat de *protection officer* niet de moeite heeft genomen om deze zeer kleine beweerde tegenstrijdigheid te verduidelijken en voert een schending aan van artikel 17, § 2 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Aangaande de brief van R. stelt verzoeker dat deze het alleen over de feiten van de aanval op verzoeker heeft, en niet wat er daarna gebeurde.

Waar het CGVS ook aan verzoeker verwijt dat *“hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud uitgelegd heeft dat de politie in de buurt patrouilleerde nadat hij aangifte gedaan had, wat hij later ook bevestigde, maar hij eraan toegevoegd heeft dat hij niet wist of ze wegens zijn aangifte patrouilleerden of niet”,* meent verzoeker dat hier geen tegenstrijdigheid aanwezig is.

Verzoeker betoogt dat het onderzoek van de vervolgingen in Colombia zeer beperkt was: *“In het verslag van zijn eerste onderhoud, wordt dit thema alleen op een pagina discussieert (van de helft van de pagina 19 tot de helft van pagina 20), en in zijn tweede onderhoud, alleen op pagina 19, en heel kort. Dit is duidelijk onvoldoende.”*.

Wat de beoordeling betreft van het CGVS dat een dergelijke getuigenis (van R.) absoluut geen bewijskracht zou hebben, omdat deze door een privé persoon opgesteld werd, meent verzoeker dat dit subjectief, inadequaat en onvoldoende is om het document uit te sluiten. Hij betoogt dat, *“wanneer uittreksels uit CEDOCA-rapporten geïnspireerd zijn door emailuitwisselingen, kan dezelfde redenering ook worden ondersteund (de e-mail kan door iedereen zijn geschreven, uit pure zelfgenoegzaamheid...)”*. Integendeel, verzoeker betoogt dat, net als een brief of een privé-verklaring, het privé-karakter van een getuigenis niet kan volstaan om het uit te sluiten. Verzoeker verwijst naar jurisprudentie van de Raad.

Wat betreft de subsidiaire bescherming voert verzoeker vooreerst aan dat de COI Focus *“Colombie – Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 gedateerd is. Ten tweede voert hij aan dat de inhoud van voornoemd rapport duidelijk onvoldoende is om de veiligheidssituatie in Bogota en andere grote steden in Colombia te beoordelen. Ten derde wijst verzoeker op een veel genuanceerdere lezing van beschikbare objectieve en recente informatie over de veiligheidssituatie in Bogota en andere grote steden. Hij wijst op het rapport van OSAC van 18 maart 2019 waaruit blijkt dat er een aanzienlijk risico op criminaliteit en terrorisme in Bogota en andere grote steden in Colombia is. Verzoeker verwijst tevens naar reisadvies van het Verenigd Koninkrijk, naar het UNHCR-rapport *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia”* van september 2015. Verzoeker haalt verder aan dat er in januari (2019) een terroristische aanval plaatsvond, waarbij 20 burgers gedood werden (BBC News, *“Bogota blast: Deadly car bomb kills 20 in Colombian capital”*, 20 januari 2019).

In hoofddorde wordt gevraagd *“de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker te erkennen als vluchteling,*
In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen,
In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek”.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- “3. Overseas Security Advisory Council (OSAC), *« Colombia 2019 Crime & Safety Report»*, 18.03.2019.
<https://www.osac.gov/Pages/ContentReportDetails.aspx?cid=25817>
4. Gov.UK, *« Colombia »*, . <https://www.gov.uk/foreign-traveladvice/colombia/terrorism>
5. BBC News. *Bogota blast: Deadly car bomb kills 20 in Colombian capital*, 20/01/2019,
<https://www.bbc.com/news/world-latin-america-46904683>
6. Al Jazeera. *Venezuelans face new barriers, xenophobia across South America*, 14/08/2019,
<https://www.aljazeera.com/indepth/features/venezuelans-facebarriers-xenophobia-south-america-190809183548040.html>
7. PRI, *‘I get screamed at in the streets/ Colombia's patience with Venezuelan migrants wears thin*, 10/05/2019,
<https://www.pri.org/stories/2019-05-10/i-getscreamed-streets-colombias-patience-venezuelan-migrants-wears-thin>”.

Bij aanvullende nota van 6 november 2019 voegt verweerder de COI Focus *“Colombie – Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018.

Bij aanvullende nota van 23 januari 2020 verwijst verweerder naar (de URL's van) het UNHCR-rapport *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia”* van september 2015, de COI Focus *“Colombie – Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia – veiligheidssituatie”* van 13 november 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Voorop stelt de Raad vast dat verzoeker zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit heeft, zoals blijkt uit zijn paspoorten die werden neergelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal. Er wordt niet getwijfeld aan de identiteit van verzoeker noch aan zijn nationaliteiten en de authenticiteit van de neergelegde documenten.

2.4.2. Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

...

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;”

2.4.3. Artikel 1 A (2), § 2, van het Vluchtelingenverdrag van 1951 stelt:

“(…) Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept”.

2.4.4. Hieruit volgt dat bij een dubbele nationaliteit het verzoek om internationale bescherming dient te worden getoetst aan elk van de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Deze vereiste vloeit voort uit subsidiariteit van internationale bescherming. Verzoeker dient aldus aannemelijk te maken dat hij de bescherming van het land van zijn nationaliteiten niet kan inroepen of geldige redenen aanvoeren om te weigeren er zich op zijn bescherming te beroepen.

2.4.5. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers verklaringen inzake zijn sociale en politieke activiteiten in Venezuela niet betwist, doch geen geloof hecht aan verzoekers aangehaalde vrees in het land van zijn tweede nationaliteit, Colombia.

2.4.6. De Raad kan inderdaad aannemen dat verzoeker Venezuela diende de verlaten omwille van een nood aan internationale bescherming.

2.4.7. Verzoeker verklaarde dat er in Colombia, meer bepaald in Bucaramanga, veel gevallen van xenofobie waren en dat zijn echtgenote twee incidenten had meegemaakt (notities van het persoonlijk onderhoud van 2 mei 2019 (hierna: notities 1), p. 13; notities van het persoonlijk onderhoud van 28 augustus 2019 (hierna: notities 2), p. 19). De Raad ontkent niet dat Venezolanen door sommige Colombianen mogelijk worden gezien als niet-welgekommen vreemdelingen en zij het in bepaalde omstandigheden lastig kunnen hebben.

Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt, wat niet het geval is. Verzoeker voert geen dergelijke problemen aan en blijft algemeen. Ook de online krantenartikelen, zowel bij het CGVS als het verzoekschrift neergelegd, over de situatie van Venezolanen woonachtig in Colombia veranderen niets aan deze vaststelling, gezien ze geen betrekking op verzoekers eigen, persoonlijke situatie.

2.4.8. Daarnaast stelde verzoeker dat hij op een avond in de eerste week van maart 2018 in Colombia werd aangevallen en in elkaar geslagen door twee mannen (*"In maart, de eerste week van maart had ik een vergadering met R., at was 's avonds. In een reflex zie ik 2 mannen op een moto. Toen was die aanslag met die slagen. Dat was in Bucaramanga. Die 2 personen vielen me aan in de rug. Er werd een pistool getrokken, ik kreeg slaag in mijn rug. Ze zeiden dat in Venezuela was, fascist. Dat de colectivos de macht hadden. Dat ik in het buitenland geld verdiende om de oppositie te steunen."*, notities 1, p. 13; *"Maar aangezien de vreemdelingenhaat en de nederlaag en bedreigingen daar, was het voor ons heel duidelijk. We kregen een duidelijke en zeer directe bedreiging. En aangezien we zo gemakkelijk de grens kunnen oversteken, is het voor die criminelen ook makkelijk die grens over te steken. Het is er heel gevaarlijk voor ons, en ook mijn echtgenote heeft verschillende incidenten van xenofobie gekend, een 2-, 3-tal. Dat waren vooral problemen in de taxi. We hebben dat alternatief dus volledig geschrapt."*, notities 2, p. 19). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat verzoeker slechts veronderstelt dat deze aanval in Colombia verband houdt met zijn problemen omwille van zijn sociale en politieke activiteiten in Venezuela (*"Ik denk dat dat komt door de intense achtervolgingen in Venezuela. Zij hielden me in het oog om te zien hoe ik aan geld geraakte, om dan vervolgens afpersgeld te innen. Dat is de manier waarop zij te werk gaan; Ze achtervolgen de mensen en bewaken of overschaduwden je, om dan afpersgeld te innen. Ze kwamen kijken hoe ik te werk ging in Colombia, ze wisten dat ik in de publiciteit werkte, en voor hen was ik de volgende, het volgende slachtoffer om afpersgeld bij aan te rekenen. Ze zeiden 'keer onmiddellijk terug naar je land en stop met geld te verzamelen en kleine cadeautjes te brengen'."*, notities 2, p. 20). De door verzoeker aangehaalde werkwijze van bendes kadert in de algemene (veiligheids)situatie in Colombia, zeker aan de grenzen van Colombia en Venezuela (COI Focus *"République de Colombia: Situation sécuritaire"* van 13 november 2019). Verzoeker blijft bij vermoedens die niet aantonen dat hij in Colombia persoonlijk werd geviséerd door Venezolaanse *colectivos* omwille van zijn activiteiten in Venezuela.

2.4.9. Verzoeker verklaarde verder dat hij naar aanleiding van deze aanval klacht indiende bij de politie, die stelde dat het om een xenofoob incident ging (notities 1, p. 13; notities 2, p. 20). Daargelaten dat hieruit kan blijken dat ook de Colombiaanse politie meende dat de aanval niet persoonlijk op verzoeker gericht was en deze kaderde in de algemene situatie, legt verzoeker geen enkel bewijs neer van deze klacht. Bovendien maakt R. in zijn brief, neergelegd bij het CGVS, melding van het geweldsincident en de nasleep daarvan, doch niet van een aangifte bij de lokale autoriteiten. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij zich na het incident tot de Colombiaanse politie wendde. Bovendien zijn verzoekers verklaringen op dit vlak incoherent. Zo stelde verzoeker gedurende zijn eerste persoonlijk onderhoud dat hij zich na het geweldincident tot de Colombiaanse politie wendde en dat zij vervolgens in de buurt patrouilleerden (notities 1, p. 13), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aangaf niet te weten of er omwille van het geweldincident werd gepatrouilleerd (notities 2, p. 20). Verzoekers wisselende verklaringen over de reactie van de Colombiaanse autoriteiten op het geweldincident ondergraven de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift louter stelt dat geen tegenstrijdigheid aanwezig is in zijn verklaringen, kan dit geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

2.4.10. In de door verzoeker neergelegde brief van R., verzoekers Colombiaanse zakenkennis en vriend, wordt het incident in Colombia door Duarte samengevat en bevestigd. Echter dient opgemerkt dat R. niet aanwezig was gedurende de feiten, doch pas nadien door verzoeker werd gecontacteerd (notities 1, p. 13). Hoewel R. de oorzaak van de aanval eveneens bij verzoekers Venezolaanse problemen legt, steunt hij zich hiervoor dus louter op verzoekers verklaringen. Daarnaast werd de brief opgesteld op 24 april 2019, bijna vijf maanden nadat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming indiende. Deze brief van verzoekers vriend is geen objectief, officieel document. Deze kan aldus voorgaande vaststellingen aangaande de aanval niet wijzigen.

2.4.11. Gelet op voorgaande voldoet verzoeker niet aan de voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.12. Verzoeker benadrukt dat in hoofde van zijn echtgenote D. een beslissing tot erkenning als vluchteling werd genomen en dat zijn echtgenote dezelfde motieven als verzoeker aanvoert. Rekening houdend met het feit dat zijn echtgenote de vluchtelingstatus gekregen heeft, meer bepaald, voor dezelfde redenen als verzoeker (hun gezamenlijke activiteiten voor de oppositie in Venezuela), en rekening houdend met het principe van eenheid van de familie, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij erkend moet worden als vluchteling.

2.4.13. Het dient te worden herhaald dat terwijl verzoekers echtgenote enkel de Venezolaanse nationaliteit bezit, en verzoeker zowel over de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit bezit. De Raad herneemt dat een verzoek om internationale bescherming individueel wordt onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De vaststelling dat er in hoofde van verzoekers echtgenote werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoekers verzoek om internationale bescherming, die geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt ten aanzien van Colombia, het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Verzoeker kan dan ook niet geldig een nood aan internationale bescherming aanvoeren in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hierbij kan nog gewezen worden op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van arrest van 2 december 2014, A (C-148/13), B (C-149/13), C (C-150/13)/ Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, Nederland stelt dat de Kwalificatierichtlijn *“geen procedureregels bevat voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dus evenmin de procedurele waarborgen formuleert die aan de asielzoeker moeten worden toegekend. Het is in richtlijn 2005/85 dat de minimumnormen voor de procedures voor de behandeling van verzoeken zijn vastgesteld en de rechten van asielzoekers nader zijn bepaald, waarmee in het kader van de behandeling van de hoofdgedingen rekening dient te worden gehouden”* (punt 47).

Het Hof benadrukt inzake overweging 10 van de Richtlijn 2004/83/EG (Overweging 16 van de Kwalificatierichtlijn) *“Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest [...]. In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid, het recht op asiel van asielzoekers en hun begeleidende familieleden [...] ten volle te eerbiedigen.”* Daarom is het vaststellen van de gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade nauw verwant met de taak van beoordeling van bewijs en geloofwaardigheid die primair geregeld wordt door artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn. Echter indien de voorwaarden vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn voor de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming onder meer stelt dat de *“in lid 1 bedoelde elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden (eigen onderlijning), identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes, identiteits- en reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient”* dan kan uit het geheel van de voorwaarden niet blijken dat het louter gegeven dat een familielid als vluchteling werd erkend met zich meebrengt dat de andere leden een automatisch afgeleide vluchtelingenstatus zullen genieten.

Dit kan ook blijken uit artikel 23(2) van de Kwalificatierichtlijn dat bepaalt dat de lidstaten “waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”. De bepalingen van de Belgische Vreemdelingenwet inzake gezinshereniging van familieleden van begunstigten van internationale bescherming werden – in tegenstelling tot wat verzoekster beweert – wel in overeenstemming gebracht met de Richtlijn 2011/95/EU. In de voorbereidende werken (Wet 1 juni 2016 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, Parl.St.Kamernr.1730/001) wordt het volgende gesteld: “Familieleden van een vreemdeling die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, hebben het recht om bij deze vreemdeling te verblijven. Dit recht vloeit voort uit de artikelen 23 en 24 van Richtlijn 2011/95/EU. Artikel 23, lid 1, van de richtlijn stelt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat het gezin in stand kan worden gehouden. Artikel 23, lid 2, van de richtlijn stelt dat de lidstaten moeten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (artikel 24 betreft de afgifte van een verblijfstitel), overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid. Verblijf op basis van gezinshereniging voor familieleden van een persoon die internationale bescherming geniet, dient bijgevolg te worden beschouwd als een toelating tot verblijf in de zin van artikel 10 en niet als een machtiging tot verblijf in de zin van artikel 10bis, ongeacht de aard van het verblijf van de gezinshereniger (verblijf van beperkte duur, verblijf van onbeperkte duur, vestiging...)”.

2.4.14. Verzoeker dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker slechts verzocht heeft om hem de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat hij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie en de erkenning van zijn echtgenote.

2.4.15. Ten slotte, wijst de Raad er in dit verband nog op dat ook UNHCR stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling, naast het behoren tot het kerngezin van de referentiepersoon, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekers, dienen ze ook dezelfde nationaliteit te bezitten. Voorts stelt UNHCR: “If the head of a family meets the criteria of the definition, his dependants are normally granted refugee status according to the principle of family unity. It is obvious, however, that formal refugee status should not be granted to a dependant if this is incompatible with his personal legal status. Thus, a dependant member of a refugee family may be a national of the country of asylum or of another country, and may enjoy that country's protection. To grant him refugee status in such circumstances would not be called for.” (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 2011, 181-188). Verzoeker kan bezwaarlijk ernstig volhouden dat de vluchtelingenstatus hem een gunstiger statuut en een sterkere bescherming zou bieden dan zijn Colombiaanse nationaliteit en de bescherming die hij als Colombiaans staatsburger geniet.

2.4.16. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 (dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU) verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, dient worden hernomen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Colombia persoonlijk werd gevisieerd door Venezolaanse *colectivos*, doch dat de door hem voorgehouden aanval – voor zover geloofwaardig – van gemeenrechtelijke aard was en kaderde in de algemene situatie.

De Raad benadrukt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en dat daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Over het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt het Hof uitdrukkelijk: “De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ 30 januari 2014 (GK), “*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*”, C-285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): “Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)”.

Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat “de controle van de regering gering is in bepaalde regio van Colombia”, dat er “een gewapend conflict plaatsvindt op het platteland”, maar “dat in “andere regio's” (zonder te preciseren welke) en in grote steden de geweld gekenmerkt is door gemeenrechtelijke criminaliteit”. Verzoeker wijst op het rapport van OSAC van 18 maart 2019 waaruit blijkt dat er een aanzienlijk risico op criminaliteit en terrorisme in Bogota en andere grote steden in Colombia is. Verzoeker verwijst tevens naar reisadvies van het Verenigd Koninkrijk, naar het UNHCR-rapport “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*” van september 2015. Verzoeker haalt verder aan dat er in januari (2019) een terroristische aanval plaatsvond, waarbij 20 burgers gedood werden (BBC News, “*Bogota blast: Deadly car bomb kills 20 in Colombian capital*”, 20 januari 2019).

De situatie in Colombia is grondig gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército populair (FARC-EP) die de 50jarige burgeroorlog beëindigde. De onderhandelingen voor het vredesproces met l'Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017 hebben echter niet geleid tot een staakt-het-vuren te komen (“*COI Focus: République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018 (hierna: COI Focus 2018), p. 7 en 14). De FARC-EP startte na het ondertekenen van het vredesakkoord wel het proces voor demobilisatie, ontwapening en re-integratie.

Algemeen genomen verbeterde de veiligheidssituatie in Colombia sindsdien opmerkelijk. Niettemin kan gesteld worden dat het geweld in het land nog steeds problematisch is. De aard en de verspreiding ervan in Colombia wijzigde evenwel (COI Focus “*Colombia: Veiligheidssituatie*” van 13 november 2019 (hierna: COI Focus 2019), punten 2 en 4).

Zo heeft de demobilisatie van FARC-EP geleid tot een ernstig vacuüm op het platteland dat een weerslag had op de aangroei van cocaplantages die recordaantallen bereiken in 2018. Het gevolg was een toename van geweld tussen gewapende groepen in pogingen om lucratieve regio's in te palmen die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, onder andere door het EPL, de ELN en AGC, maar ook door de georganiseerde misdaad (COI Focus 2018, p. 11, p. 13, p. 19-20 en COI Focus 2019, p. 7-10). Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden aldus nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Niettemin meer dan 20 dissidente groepen van de FARC-EP actief zijn in Colombia en de activiteiten van de paramilitaire groeperingen sinds de ondertekening van het vredesakkoord uitgebreid blijven, bevestigt ook een onderzoeksjournalist in Colombia, dat de toegang tot 'land' de kern vormt van het conflict in Colombia (COI Focus 2018, p. 13-14 en COI Focus 2019 p. 7-10).

De Raad kan dan ook aannemen dat het streven naar controle over grondgebied, de illegale drugshandel en cocateelt, het geweld en de criminaliteit in Colombia ernstig opdrijft, zoals ook blijkt uit de in het administratief dossier toegevoegde COI (COI Focus “*République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 7 juni 2018 en in de COI Focus “*République de Colombia: Situation sécuritaire*” van 13 november 2019, alsook uit de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*” van september 2015 en de COI Focus 2019, p. 6-10).

Volgens het ICRC zijn er ten minste vijf binnenlandse gewapende conflicten aan de gang in het land, waarvan vier tussen de regering van Colombia en respectievelijk de ELN, de EPL, de AGC en de FARC-EP en een tussen de ELN en de EPL (COI Focus 2019, p. 7 en 60). Opnieuw wordt door de veelheid van bronnen in de COI vastgesteld dat het geweld en het conflict zich concentreren in een aantal geografische, hoofdzakelijk rurale, gebieden die in grote mate samengaan met de aanwezigheid van

gewapende groepen en de twee grootste illegale economieën, namelijk de cocateelt en de mijnbouw (COI Focus 2019, p. 24). Deze conflicten en gevechten tussen gewapende groeperingen en de overheid en tussen gewapende groeperingen onderling, alsook door doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen (COI Focus 2019, p. 60), worden gesitueerd op het platteland in de grensstreek met Venezuela (Catatumbo in Norte de Santander en Arauca), de Pacific regio (Nariño, Cauca, Valle de Cauca en Chocó), Bajo Cauca in Antioquia en Zuidelijk Cordoba, alsook in de zuidelijke regio van het land (Putumayo, Caquetá, Meta en Guaviare) (COI Focus 2019, p. 23-39). Insight Crime meldt in januari 2019 dat vele van deze confrontaties op het platteland ook de burgerbevolking treffen en leiden tot ontheemding, afpersing en beperkte bewegingsvrijheid. De departementen Nariño, Chocó, Antioquia en Arauca worden hierbij zwaar getroffen (COI Focus 2019, p. 19-20, p. 24-39).

Tussen 1 januari 2019 en 23 september 2019 vinden er 2.852 veiligheidsincidenten plaats in Colombia met 372.662 slachtoffers, waarvan 362.592 burgers. Het hoge aantal burgerslachtoffers valt te verklaren doordat ook de personen wiens toegang tot diensten en hulp beperkt of belemmerd wordt door het gewapend conflict (319.521 personen) in rekening worden gebracht. Daarnaast zijn er de ontheemden (12.740 personen) en mensen die het slachtoffer zijn van confinement (23.550 personen) m.a.w. *“suffers limitations to its free mobility for a period equal to or more than one week, with severe limitations in access to three or more goods, basic services or assistance such as: food, education, health, water and sanitation, livelihoods, or other basic services”* (UNOCHA Colombia, 04/2015 in COI Focus 2019, p. 17-18).

Het merendeel van de gewelddadige incidenten valt onder de noemer van doelgerichte moorden (623), bedreigingen (474), aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur (174) en aanvallen met geïmproviseerde explosieven (154). Daarnaast vonden ook 141 gevechten tussen overheidstroepen en gewapende groepen en 95 botsingen tussen gewapende groepen onderling. Een vergelijking tussen 2018 en 2019 voor de periodes tussen 1 januari en 23 september toont een stijging in het aantal gewelddadige incidenten maar een sterke daling in het aantal slachtoffers (COI Focus 2019, p. 17).

Bovendien is de situatie in de steden van een andere orde. Volgens het International Institute for Strategic Studies (IISS) zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend en crimineel geweld aldus een impact heeft op de stedelijke centra, blijkt uit de geraadpleegde bronnen dat confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken (COI Focus 2019, p. 39-40).

Uit de voorliggende informatie blijkt duidelijk dat de impact van het geweld regionale verschillen kent, en de bevolking op het platteland harder treft dan de stedelingen. Bovendien dragen vooral de inheemse bevolking en Afro-Colombianen de gevolgen van het geweld. Drie jaar na het vredesakkoord ligt het niveau van geweld lager dan ervoor, maar is de socio-economische situatie in veel rurale gebieden amper verbeterd.

Concluderend kan hieruit niet blijken dat het geweld in Colombia en de voornoemde departementen van die aard is om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK